

FONS DE REDDER (iedereen denkt hetzelfde maar weinigen durven het zeggen)

Fons heeft de smaak van het vinkenzetten terug te pakken. Irma deze van de naturakoeken. Alles is min of meer genormaliseerd met wat coronakantjes.

Hij heeft vijf jongens en één meisje. Allen hebben ze hun eigen dak boven het hoofd en hoeven zich nergens zorgen over te maken.

De mannen zijn van het dulle soort en zot van de vrouwkes, het meisje is eerder schuchter en manschuw, om nog niet te spreken van seks! Irma heeft er geen... kinderen, Fons dus ook niet! Juist, ik had het over zijn vinken: Rambo, Zorro, Wieter, Pinker, Breker en Moeder Overste.

Dinsdagnacht, droomnacht.

Het is opnieuw prijs bij Fons en deze maal gaat hij terug in de tijd. Dé tijd van zijn leven: de vangtijd van weleer! Hij ziet zich terug met zijn nonkel stroper achter het camouflagezeil zitten: dood van de kou, één oog op de hemel gericht, het andere op de ingang van de grote weide of de 'garde-pee' niet afkomt. De vergunning is oké, maar de rest ziet hij beter niet. Kleine Fons met het roerkoordje in de hand en nonkel met de trekkabel in aanslag, beiden doofstom. Alleen de gezichtsuitdrukkingen zijn nu belangrijk en sprekend, want praten is

verboden. Stil zijn is de boodschap, oefening voor in de zomer. Twee wassen beelden met ijskoude voeten, tintelende vingers, druipneus en de eeuwige vraag: "Waar blijven die spreeuwen en lijsters?" Plots duikt nonkel wat dieper in de struiken en haalt het schuiffluitje boven, probeert 'de spreeuw' uit te hangen maar het trekt op niets. Rechts in de verte ziet Fons nu pas een kladder naderen en begint te roeren en te roeren. De vogel op de steek kan niet volgen en maakt de ene noodlanding na de andere maar ze hebben het gezien en komen in duikvlucht op de twee maal twintig meter af. Nonkel probeert het fluitje, ondertussen vastplakkend aan zijn lippen door de vorst, kwijt te raken en neemt de trekstok ter hand. Hij schoort zijn voeten en ja, de eerste valt op de steke, en nog en nog... Nonkel wacht en wacht, Fons doet bijna in zijn broek van de spanning en net als de netten 180° zullen overslaan... komt Wimmeke Gazet de straat in en wenst luidop iedereen een goede vroege morgen. Fons is kwaad omdat hij nooit zal weten hoeveel spreeuwen er in het net zaten, maar ook blij hij niet moest lopen en... krak. Maar hij kan gaan spelen en heeft nog eens genoten van zijn droom, een semi-natte droom.

Iets voor de middag kwam hij thuis van de zetting en plofte zich met een zucht die hij alleen laat horen als hij moet werken in de zetel. Irma vreest al voor haar naturaprijs. Fons zag het efkes niet meer zitten: de zetting was niet wat ze moest zijn, iedereen zaagde en neutte maar niemand had een antwoord of deed aanstalten om een oplossing te zoeken.

Er waren te weinig vogels, zelfs geen vijftientig. Een paar zettters hadden lak aan het mondmasker, er stond slechte zang, er ging weer eens een gsm af, één uur blijven zitten...? En de betweters namen opnieuw het woord in het lokaal. Fons was daar plots niet graag meer en wou naar huis.

Na zijn middagdutje besliste hij naar oplossingen te zoeken. En als het moest in zijn eentje. Zijn eerste en grootste zorg was het aantal vogels.

Waar zaten de liefhebbers? Of liever, waarom kwamen ze niet? Hij dook in zijn archief van zijn vroegere bestuursfunctie en bekeek de ledenlijsten.

Lid per lid: leeftijd, kwaliteit van hun vogels, prijzen... en kwam tot een schrikwekkend leeftijdsgemiddelde. Enkelen waren gestopt wegens geen munitie meer. Anderen omdat de drive maar niet kwam; niet bij de vogels, niet bij hen. Nog anderen stonden in andere uitslagen omdat ze toch niet dichterbij kwamen dan een top-vijf-plaats in hun mij. De laatste groep afhakers waren de oudste; de enigen met een aanneembare reden. Als Fons dan zijn som maakte kwam hij op het deelnemers aantal van 's morgens! Hij zette zijn denktank aan het werk, was steeds in gedachten verzonken, lag te woelen in zijn bed en hing uren aan de telefoon. Met één doel: zijn hobby terug een duw voorwaarts geven, zeker in zijn maatschappij en omliggende!

Op zaterdag was het opnieuw van dat, éénentwintig vogels! De bestuursleden vlogen in de druppels en spraken van 'stoppen'. Een woord dat volgens Fons alleen past bij een trein. Schoorvoetend sloot hij zich aan bij de groep depressieven en vroeg of hij eens zijn ideeën mocht op tafel leggen? Ze keken hem met een uitgedoofde, bijna zatte blik aan en knikten van ja. Als hij maar trakteerde.

Hij begon zijn verhaal vele, vele jaren terug in de vinkentijd.

De tijd met honderd en meer liefhebbers op de zettingen. Het werd stil in het lokaal want iedereen was benieuwd wat Fons te vertellen had. Hij vertelde over de vangst, de zettingen op alle mogelijke uren in de weekends, de bekens en palmen voor de verst komende en de maatschappij met de meeste vogels, het poelen tot 3, 5 en 10, het verleren en elkaar helpen, de ambiance en feesten... De lachjes kwamen stilaan op de gezichten en sommige kopjes knikten als het donker manneke op de missiespaarpot. Ja, ze hadden het allemaal meegemaakt en nog veel meer.

De bestuursleden reikten de rug, keken elkaar aan en hadden allen hetzelfde gedacht: "We doen verder, maar wat zijn de oplossingen voor het 'nu'?" Fons nam zijn lijstje en leep als hij was betrok hij iedereen in zijn gedachtengang. Als een echte quizmaster begon hij: "Zijn grote naturaprijzen nog de grootste trekpleister?" Traag maar zeker kwamen de aanhoorders los en de slotsom was: "Voor de meesten wel, maar dikwijls gaan ééndagsvliegen met het mooiste lopen. En de leden...?"

“Is veel prijzengeld ook nog lokker?” De kop was er af en de antwoorden kwamen spontaan. Slotsom: “Ja, maar ook hier is het afgeroomd als de kleine spelers en leden aan de prijzentaafel verschijnen.”

Fons begon zich te amuseren en deed nog een poging: “Is een maatschappij met meerdere toppers niet het slachtoffer van hun eigen succes?” Moeilijke vraag, want vroeger waren de leden van zulke sterke maatschappijen fier en supporter van hun kampioenen. “Nu is het anders om diverse redenen, want vluchten naar andere oorden is een teken van onsportiviteit,” zo formuleerde Fons het. Eén zaak was spijtig en meestal het geval: zij over wie het ging waren daar niet! Fons kreeg applaus, werd emotioneel en trok zonder het te beseffen aan de bel, met de woorden: “Niet tegen Irma zeggen.”

Na nog wat pijnlijke onthullingen ging meneer Fons over tot zijn pleidooi en voorstellen. Boodschap naar de buurmaatschappijen: “Speel niet tegen elkaar, maar met elkaar. Spreek beter af voor de kalender. Gedenk dat het altijd dezelfde liefhebbers zijn die verschijnen, dus zorg dat ze ook een rustpauze hebben tussen de zettingen. Gedenk dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten: de ene zijn dood is de andere zijn brood mag hier zeker niet van toepassing zijn, want samen met de mij stoppen ook liefhebbers!!”

Zijn tweede bommeke was de prijzenpot op de zettingen en gelet op één van zijn vraagstellingen stelde hij voor van zeker in minstens twee, liefst drie of vier gelijkwaardige reeksen te spelen. Want de praktijk heeft al bewezen dat afgeroepen worden als eerste van een reeks deugd doet en smaakt naar meer. Dus, een aantrekker!

De bestuursleden knikken, samen met de aanhorders en de lokaalhoudster die wel niet weet waarom maar hoopt dat er nog aan de bel getrokken wordt. In één adem schakelt hij over op de natura; zijn vrijbrief naar de zettingen. Hij pleit voor het eenvoudige, voor iedereen hetzelfde en zeker goedgekeurd door de baas thuis... allee, koeken bijvoorbeeld! Fons voelt dat het voor sommigen wat veel wordt en besluit zijn slotwoord aan te vatten.

Beter als de pastoor vijftig meter verder op de preekstoel praat hij in op het gemoed van zijn medeleden met de woorden: "Vrienden en vriendinnen, we zijn allemaal goede mensen. Laat die goedheid zien. Stop met zagen en neuten over zaken die niet belangrijk zijn. Heb eerbied voor de mensen die u de kans geven om dat te doen wat u graag doet. Laat u niet leiden door alles wat u zelf niet zou willen aangedaan worden. We hebben geen zee van tijd meer, dus maak er een mooie tijd van voor u en de andere. Al de rest is ook op kosten van het sterfhuis en daar moet ge buiten blijven!"

En plots ging de bel! De lokaalhoudster was zo ontroerd dat ze de koord ter hand nam! Fons was de held. Iedereen was terug opgeladen en voelde zich twintig jaar jonger. Allee, tien jaar, want anders kon de bazin best gaan lopen. Nooit heeft een zetting zo lang geduurd, nooit was er zo een éénsgezindheid! Ze hebben Fons om één uur thuis afgeleverd met een ferm stuk in zijn kraag. Maar Irma was niet kwaad, want voor vijf pakken koeken knijpt ze wel een oogje dicht!

'Stoppen' is het woord dat de laatste tijd veel circuleert. Te veel, maar soms ook noodgedwongen. Neem geen impulsieve beslissingen want voordelen zijn er niet aan. Het is al moeilijk geweest, maar het zou nog moeilijker zijn moest U door Wimmeke gazet wakker gemaakt worden en deze vraag opkwam: "Wat kan ik vandaag doen buiten eten, tv kijken en... denken dat was het vroeger beter was?" Mijn Peet zei altijd: "Vroeger is voorbij en later is voor als ge dood zijt. Nu moet ge alles doen wat ge graag doet. Geef mij nog n'en druppel!"

We staan stilaan voor de bezinnings- en planningsperiode voor volgend jaar. Hoog tijd om eens te evalueren op alle vlakken, alle ideeën van de leden te horen en open en bloot de mogelijkheden van de maatschappij kunnen bekend maken en bespreken. De burens betrekken in de planningen. Iemand moet het voortouw nemen wetende dat velen hetzelfde denken maar wachten tot

iemand het zegt. Zettingen met dertig vogels kunnen spannend en plezant gemaakt worden zonder bijkomende kosten. Iedereen, klein en groot, moet het gevoel hebben dat ze voor hetzelfde strijden: de liedjes, de erkenning en het plezier in de groep, kwaliteit zal het halen op kwantiteit want 1+1 blijft 2!

Sorry dat ik zo gezaagd heb. Ook ik zit met het Fons-syndroom. Maar ik ben er van overtuigd dat we nog plezier kunnen hebben aan onze unieke hobby. Als we maar stoppen met zagen, neuten en klagen. Dat kunnen we later nog in het rusthuis, als we geen Sagannekes mogen doen...

Oei, de bel aan de deur, niet in het lokaal. 't Is mijn dorpsgenoot, de Min.van Finan.! Hij vraagt om een emotionele brief op te stellen aan de burger om wat meer belastingen te storten: € 5, € 10, of meer... Miserie, miserie!

LUCIEN VAN GENT